

Arrest

nr. 138 731 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 21 juni 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 12 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om

machting tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 28 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machting tot verblijf, ingediend op 21.06.2013 bij de burgemeester van Gent door [A.J.E.] [...], onderdaan van Ghana, [...], in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene op 21.06.2013 een aanvraag 9bis indiende om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden voor studies in het kader van de artikels 58 en 59 van de Wet van 15.12.1980;

Overwegende dat betrokkene zich op het ogenblik van deze aanvraag echter niet in legaal verblijf bevond zoals bedoeld in art.25/2§1,2° van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 gezien hij onder bijlage 35 stond;

Overwegende dat er dus buitengewone omstandigheden dienen te worden aangehaald waarom de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst kon worden ingediend;

Overwegende dat betrokkene aanhaalt dat hij dit niet heeft gedaan omdat hij nog met zijn taalcursus Nederlands bezig was en vreesde dat hij niet op tijd aan het academiejaar zou kunnen beginnen, maar dat dit niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking wordt genomen;

Overwegende dat de aanvraag dan ook onontvankelijk is;

Bijgevolg wordt betrokkene verzocht gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.10.2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 25/2, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft aldus twee redenen op teneinde te oordelen tot onontvankelijkheid van de aanvraag van de verzoeker te mogen beslissen.

- de verzoeker bevond zich niet in legaal verblijf zoals bedoeld in artikel 25/2, §1, 2° van het Vreemdelingenbesluit ;

- de verzoeker haalde geen buitengewone omstandigheden aan.

Uit wat hierna volgt blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en anderzijds de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

[...]

Voor wat betreft het argument als zou de verzoeker zich niet in legaal verblijf zoals bedoeld in artikel 25/2, §1, 2° van het Vreemdelingenbesluit hebben bevonden op het ogenblik van zijn aanvraag tot

machting tot verblijf in functie van zijn studies, dient benadrukt te worden dat de verzoeker in het bezit was van een bijlage 35, zijnde een verblijfsdocument d[at] maandelijks verlengbaar is.

Een bijlage 35 is een bijzonder verblijfsdocument :

'De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.'

De verzoeker verbleef aldus op het moment van zijn aanvraag legaal in België: de verzoeker had van de Belgische autoriteiten de toestemming gekregen om in België te verblijven.

Het feit dat de verzoeker de toestemming had gekregen van de Belgische autoriteiten om tijdelijk in België te verblijven, impliceert dat de verzoeker niet illegaal in België verbleef.

Daarnaast heeft deze toestemming tot tijdelijk verblijf een implicatie op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden (cf. infra, punt 4.3).

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou hebben aangehaald waarom de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst kan worden ingediend.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de verzoeker enkel het volgen van een taalcursus en zijn vrees dat hij niet op tijd aan het academiejaar zou kunnen beginnen aanhaalt als buitengewone omstandigheid.

[...]

Dit klopt niet.

Naast deze buitengewone omstandigheid is er het feit dat de verzoeker in het bezit was van een bijlage 35, aldus een bijzonder verblijfsdocument.

Met een bijlage 35 mocht de verzoeker het land niet verlaten op gevaar niet meer terug te kunnen keren.

De bijlage 35 wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet als een verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang tot het verblijf op het grondgebied beschouwd.

Het gegeven dat de verzoeker de toestemming had gekregen van de Belgische autoriteiten om tijdelijk in België te verblijven, houdt een buitengewone omstandigheid in.

[...]

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

- Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

- De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

a)

De verzoeker heeft verwezen naar het volgen van de taalcursus Nederlands en zijn vrees niet op tijd aan het academiejaar te kunnen beginnen, zo hij naar zijn land van herkomst terug dient te reizen teneinde bij de bevoegde diplomatiek post zijn aanvraag in te dienen.

b)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt 'maar dat dit niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen wordt'.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom dit niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking kan genomen worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken herhaalt de argumenten van de verzoeker om te 'oordelen' dat deze niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking kunnen genomen worden, maar de redenering, de motivering, om hun 'oordeel' te staven ontbreekt in de bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een discretionaire bevoegdheid.

Het hebben van een discretionaire bevoegdheid houdt een ruimere motiveringsplicht in. In casu blijft de Dienst Vreemdelingenzaken volledig in gebreke. Er is geen ware motivering. De verzoeker kan niet begrijpen waarom zijn argumenten niet als buitengewone omstandigheden zouden kunnen aanvaard worden.

De volgende redenering van uw Raad kan naar analogie toegepast worden:

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld."

(Zie het arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Een schending van de formele motiveringplicht dient weerhouden te worden.

c)

Ten overvloede wenst de verzoeker te benadrukken dat hij een machtiging tot verblijf aanvroeg in functie van een studie die aanvang had in september 2013.

De afwijzing van de argumenten door de verzoeker aangehaald door de Dienst Vreemdelingenzaken is niet alleen behept met een schending van de formele motiveringsplicht, daarnaast is deze ook niet redelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de situatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Indien de verzoeker eind juni 2013 terug had gereisd naar Ghana teneinde aldaar zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post, dan zou dit de start van zijn studies onmogelijk hebben gemaakt.

De behandelingstermijn van aanvragen tot machtiging tot verblijf, ingediend bij de bevoegde diplomatieke post, is lang (veel te lang).

De praktijk toont aan dat de verzoeker zeker niet tijdig naar België zou zijn kunnen terugkeren teneinde de studies aan te vatten.

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Er dient vastgesteld te worden dat de verzoeker, in afwachting van de beslissing naar aanleiding van zijn aanvraag, zijn studies heeft verdergezet.

- De verzoeker heeft in september 2013 nog een cursus Nederlands voor Anderstaligen 4 gevolgd (zie stuk 3).

- De verzoeker heeft ook de studie ‘Bachelor in de beeldende kunst (Gent)’ aangevangen (zie stuk 4). De verzoeker heeft zich ingeschreven op datum van 11/09/2013 en is een reguliere student.

De Dienst Vreemdelingenzaken had zich moeten informeren naar de actuele situatie van de verzoeker, zodoende aan de hand van correcte feitenvinding een zowel in rechte als in feite verantwoorde beslissing te kunnen nemen.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken die getalmd heeft bij het nemen van haar beslissing (behandelingsduur van de aanvraag van de verzoeker bedraagt bijna één jaar).

De actuele situatie van de verzoeker, de effectieve aanvang van zijn voorgenomen studie, toont aan dat de verzoeker effectief in België wenst te studeren en hiertoe ook de mogelijkheid heeft.

De weigering van een verblijfsmachtiging in een dergelijke situatie is niet redelijk. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is in feite niet verantwoord.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat verzoeker zich op het ogenblik dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd indiende niet in een situatie bevond zoals bepaald in artikel 25/2, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zodat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf slechts op ontvankelijke wijze in België kon worden ingediend indien hij aantoonde dat hij deze aanvraag niet kon indienen bij de bevoegde

Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeker weliswaar verwees naar het feit dat hij nog een cursus Nederlands volgde en aangaf te vrezen dat hij niet tijdig zijn studies aan een Belgische onderwijsinstelling zou kunnen aanvatten indien hij vanuit het buitenland een verblijfsmachtiging diende aan te vragen doch dat dit geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn beroepsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder heeft nagelaten nader uiteen te zetten waarom de door hem aangebrachte problematiek niet werd weerhouden als een buitengewone omstandigheid moet worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom ervan dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918) en dat aangezien verweerder uitdrukkelijk verwees naar het feit dat verzoeker zich niet in legaal verblijf bevond verzoeker niet kan voorhouden niet te begrijpen waarom werd geoordeeld dat zijn wens tot voortzetting van studies die hij tijdens illegaal verblijf volgde niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd aanvaard.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9, tweede lid iuncto artikel 25/2, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in een koninklijk besluit kan worden afgeweken van de regel dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 25/2, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting (of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen), en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid,

kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.”

Verzoeker stelt dat hij op het ogenblik dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende in het bezit was van een bijlage 35 en dat hij dus niet illegaal in België verbleef. Hij toont met deze uiteenzetting evenwel niet aan dat hij op het ogenblik dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indiende bij het stadsbestuur van Gent toegelaten of gemachtigd was tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de Vreemdelingenwet, of van meer dan drie maanden. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder de bepalingen van artikel 9, tweede lid iuncto artikel 25/2, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

In tweede instantie stelt verzoeker dat hij, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn verblijfsaanvraag kon indienen bij het stadbestuur van Gent.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker zet uiteen dat het gegeven dat hij op het ogenblik dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende over een bijlage 35 beschikte en dus tijdelijk in België mocht verblijven op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Allereerst moet worden opgemerkt dat een bijlage 35 geen verblijfstitel *sensu stricto* is maar een document dat, conform artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, wordt afgegeven aan een vreemdeling die een schorsende beroepsprocedure bij de Raad instelde. Daarnaast moet worden aangegeven dat verzoekers schorsende beroepsprocedure bij de Raad werd afgesloten door het arrest nr. 103 634 van 28 mei 2013 en verzoeker op 21 juni 2013 dus wist dat hij niet meer dienstig kon verwijzen naar enige hangende beroepsprocedure bij de Raad. Dit te meer omdat op dit document expliciet staat vermeld dat verzoeker slechts is gemachtigd in het Rijk te verblijven *“in afwachting dat op zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is beschikt”*. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf het feit dat hij nog in het bezit was van een bijlage

35 ook niet uitdrukkelijk aanvoerde als een omstandigheid die het voor hem moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar lijkt te willen aangeven dat verweerder het feit dat hij beschikte over een bijlage 35 had dienen te weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf louter dat het voor hem onmogelijk was om een verblijfsmachtiging vanuit Ghana aan te vragen omdat hij vreesde zijn studies te moeten onderbreken. Hij zette hierbij uiteen nog een aanvullende taal cursus te volgen om vervolgens tijdens het academiejaar 2013 - 2014 studies aan een Belgische hogeschool te kunnen aanvatten. Verweerder heeft geoordeeld dat verzoekers uiteenzetting niet toeliet te besluiten dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk. Er moet hierbij nogmaals worden benadrukt dat verzoeker reeds op het ogenblik dat hij zijn verblijfsmachtiging aanvroeg niet legaal in het Rijk verbleef. Hij diende immers gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 20 december 2012 was betekend en dat uitvoerbaar was, nu de Raad bij arrest van 28 mei 2013 het schorsende beroep dat hij instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten had verworpen. Het gegeven dat verzoeker zich op 17 juni 2012 – dus op een ogenblik dat hij reeds wist dat zijn beroep was verworpen – nog aanmeldde bij de administratieve diensten van de stad Gent en deze de geldigheidsduur van de bijlage 35 waarover verzoeker beschikte in afwachting van een arrest van de Raad met een maand verlengden leidt niet tot het besluit dat hij legaal in het Rijk verbleef. Een bijlage 35 verliest namelijk elke geldingskracht zodra door de Raad over het schorsend beroep in functie waarvan dit document werd afgegeven is beschikt. Het is dan ook evident dat het feit dat verzoeker zijn studies die hij tijdens zijn illegaal verblijf volgde niet wenste te onderbreken niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden weerhouden. Ieder normaal, redelijk denkend en handelend mens weet namelijk dat hij zich niet kan beroepen op de stopzetting van een activiteit die hij bij gebrek aan de vereiste verblijfsmachtiging niet mocht opstarten – laat staan op het plegen van een misdrijf – om te kunnen genieten van een meer gunstige wettelijke regeling. De in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene procedure vermag, nu het een uitzonderingsprocedure is, door verweerder ook restrictief te worden toegepast.

Door te betogen dat de behandeling van aanvragen om machtiging tot verblijf die worden ingediend bij de bevoegde diplomatieke post een lange tijd in beslag neemt – een niet aangetoonde bewering die indien ze juist is slechts een situatie weergeeft die voor iedereen geldt – toont hij ook niet aan dat verweerder zijn situatie niet correct heeft beoordeeld.

Er moet ten overvloede worden benadrukt dat zelfs niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij zijn grief dat verweerder het feit dat hij zijn taalstudies zou moeten onderbreken en hierdoor het academiejaar 2013 - 2014 niet zou kunnen aanvatten in een Belgische hogeschool niet aanvaardde als een buitengewone omstandigheid. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing laat verweerder hoe dan ook niet toe dit gegeven nog in aanmerking te nemen als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangezien het academiejaar 2013 - 2014 reeds voorbij is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 25/2, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het feit dat verweerder verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf pas na elf maanden heeft behandeld vormt geen reden om te concluderen dat verweerder deze aanvraag niet deugdelijk zou hebben onderzocht of zich niet op correcte feiten zou hebben gebaseerd.

Het betoog van verzoeker dat hij zich, ook zonder een verblijfsmachtiging te hebben verkregen, inschreef aan een hogeschool en dat hij effectief studies heeft aangevangen laat ook niet toe te besluiten dat verweerder onzorgvuldig optrad bij het nemen van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert voorts niet dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf op eigen initiatief dient te actualiseren. Het komt aan de aanvrager toe om, indien hij van oordeel is dat er dienstige nieuwe gegevens zijn, verweerder de nodige inlichtingen te verstrekken.

3.2.5. Verzoekers uiteenzetting laat evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK